

2

Ráno ho zobudilo zvonenie mobilu. Kým prijal hovor, stihol si pozrieť čas na digitálnych hodinách: 5.45. Spal sotva šesť hodín.

„Noo,“ zamrmľal, keď si všimol, že mu volá major Vrábel, zástupca riaditeľa žilinskej kriminálky.

„Príď ku mne do kancelárie, hneď ako prídeš do práce.“

„Dobre, šéfe.“

„Bol si včera u tej... v Košiciach?“

„Hej.“

„Dobre. Už si na ceste?“

„Hej.“

Posadil sa a pretrel si oči. Počul, ako sa manželka Gabika za jeho chrbtom zahniezdila. Cez žalúzie prenikalo do spálne ranné šero a spolu s ním zvuky prebúdžajúceho sa mesta. Na dni, ktorý ho čakal, nevidel nič, pre čo by sa mu chcelo ukončiť nedospatú noc. Gabika ho zozadu objala okolo krku a na chrbte zacítil jej tvrdé brucho.

„Prečo ti nedajú pokoj?“

„To nič. Ešte si polež. Obaja si poležte. Keď sa narodí, už sa nevyspíme.“

Otočil sa k nej a pobožkali sa na ústa.

„Nemám vstať a urobiť ti raňajky, kým sa osprchuješ?“ spýtala sa.

„Nejdem sa sprchovať ani raňajkovať.“

„Ako myslíš. Na obed prídeš?“

„Neviem.“

Na majora Vrábľa, zástupcu riaditeľa žilinskej kriminálky, musel takmer polhodinu čakať. Rozladilo ho to. Vyhnal ho z postele preto, aby naňho čakal na chodbe?

Vrábeľ sa prihnal ako víchor, dobreže nie poklusom. Rozopnuté sako mu vialo okolo veľkého brucha.

„Pod' dnu,“ povedal Karolovi, keď okolo neho prechádzal. „Valika, dve kávy,“ prikázal sekretárke, ale vzápätí sa opravil: „Len jednu, Karol hneď pôjde.“

Keď vošli do kancelárie, Karol za sebou zavrel spojovacie dvere a ostal stáť. Vrábeľ mu jasne naznačil, že stretnutie bude krátke.

„O chvíľu bude brífing k tomu zavraždenému dieťaťu, čo sme našli vo Váhu. Už sú to štyri dni a stále prešľapujeme na mieste. Ak sa do dvoch-troch dní nepohneme zo štartovacej čiary, budú chcieť môj krk. Celé Slovensko ten prípad sleduje, blížia sa voľby a tak ďalej. Počúvaj, Karol... Sem mi to položte, Valika, na tie papiere, inde nie je miesto,“ povedal sekretárke, ktorá bez zaklopania vošla a priniesla mu kávu.

„Kde sme to... Potrebujem ňa tam do tímu. Vyšetrovanie vedie Kamil, žiada si ňa tam. Ale tamtá vec s mobilom mi nedá spať. Buď to súvisí s nejakou mafiánskou vraždou, alebo len ktosi pred pätnástimi rokmi chcel vykopať cudzí hrob a stratil tam telefón. Bohvie. Škoda, že tí kreténi pri vykopávaní celú krabicu rozbili, takže teraz už nezistíme, či ten mobil do nej spadol alebo čo. Zajtra to idú celé splanirovať, dnes je posledná šanca ešte sa tam poobzerať. Dám ti dvadsaťštyri hodín. Potom ten prípad odložíš a pridáš sa ku Kamilovi. Zajtra by mali prísť výsledky expertízy, uvidíme. A potom už nebudeme plytvať časom na hľadanie majiteľa strateného mobilu. Chápeš? Dvadsaťštyri hodín. Ešte si tu?“

Ani nie o pätnásť minút už videl Žilinu v spätnom zrkadle služobného auta. Premýšľal, čím začne. Pozrieť sa na staré

hroby? Teda, skôr na to, čo z nich ešte zostalo? Alebo zatelefonovať Hatalovej deťom? Lepšie by sa mu pracovalo, ak by mal výsledky expertízy. Lenže taká možnosť v ponuke nebola a na druhý deň už bude musieť prípad odložiť, vyšetriť alebo nie. Vražda dieťaťa mala jednoducho prednosť pred mobilom, ktorý sa len ocitol na nesprávnom mieste.

Napokon sa rozhodol, že najlepšie bude začať vyšetrovanie raňajkami. Zastal na benzínke pred Terchovou, kde si kúpil minerálku a bagetu s tuniakom a zeleninou. Vonku si sadol k masívnemu drevenému stolu do tieňa starej, previsnutej brezy. Kým jedol, zavolať z mobilu na obvodné oddelenie polície v Terchovej a poprosil ich, aby sa pozreli v archíve, či v ich obvode v rokoch 2000 až (ako dlho môže mať človek jeden mobil?) 2005 nemali vraždu s nedohľadanou obeťou.

„Prepáč, že si to nevyhľadám sám,“ povedal do telefónu operačnému, „ale mám len pár hodín a neverím, že u vás nájdem niečo, čo by ma zaujalo. Len vás nechcem preskočiť.“

„Jasné, pozriem sa ti na to. Vlastne, ani nemusím. Určite sme tu nič také nemali. Ja som tu už dvadsaťpäť rokov a za celý ten čas sme tu mali len jednu vraždu a možno dve-tri zabíjania. Keď sa chlapi pobili. Telá sa vždy našli.“

„Hm, to som čakal,“ zahuhňal s plnými ústami Karol. „To k vám ani nejdem. Ďakujem, maj sa.“

„Ale mali sme tu jedného strateného,“ povedal policajt, keď Karol už-už zložil.

„Akého strateného?“

„Nepamätám si to presne, ale bolo to vtedy niekedy. Stratil sa v lese a jeho frajerka sa z toho pomiatla. Veď príď, nájdem spis.“

Karol do seba cestou k autu rýchlo natlačil bagetu. Na obvodné oddelenie, kde už predtým raz či dvakrát bol, prišiel ani nie za desať minút. Bola to dvojpodlažná budova v tvare

kocky s rovnou strechou, aké sa stavali najmä v osemdesiatych rokoch.

Operačný dôstojník, s ktorým sa chvíľu predtým rozprával, ho čakal pred vchodom. Bol to zavalitý, asi päťdesiatročný nadstrážmajster, určite aspoň o pätnásť rokov starší ako on. Ale keď už mu tykal do telefónu, ostal pri tom.

„Servus. Karol Bauer, kriminálka Žilina.“

„Ondro Mucha. Pod' dnu. Dáš si kávu?“

„Už som mal,“ zaklamal Karol. Nechcel sa zdržiavať viac, ako bolo nutné. „Pozrieme sa na ten spis?“

Nadstrážmajster sa zatváril kyslo. Karol vedel, že by si mali vymeniť zopár priateľských, nepracovných viet, ale nemal na to čas.

„Čaká ma dlhý deň a tehotná manželka,“ povedal na ospravedlnenie. Medzitým prešli cez chodbu a vstúpili do miestnosti.

„Jasné,“ odvetil nadstrážmajster, azda až príliš žoviálnym tónom. „Mladý išiel pozrieť staré zvodky. Vtedy sme to ešte do počítačov nepísali. Ja ani teraz nie. Mladému dávam písať. Naozaj si nedáš kávu? Zopár minút to potrvá.“

„Nie. Alebo hej. Zaleješ mi turka?“

„Jasné!“

Karol si sadol na stoličku k papiermi zapratanému stolu. Nadstrážmajster zapol rýchlovarnú kanvicu a do hrnčeka odmeral dve kopcovité lyžičky mletej kávy.

„Môžem tu sedieť?“ spýtal sa Karol.

„Jasné. On má dnes voľno. Som tu len ja s mladým. A ešte máme dvoch, išli k nejakej malej autonehode v Belej.“

„Ehhh... Jano? Prepáč, zabudol som meno.“

„Ondro.“

„Ondro, iste. Spomínaš si na ten prípad?“

„Cukor? Mlieko?“